

LAKO MI JE BITI LOŠIJA

ANTONIJA NOVAKOVIĆ

SADRŽAJ

CRTICE ZA CASSIUSA CLAYA	2
dobro si rekao, pas može izgledati	3
preko telefona zvučiš kao da si napipala kvržicu	4
danas je bolje, ustala sam u pet i otišla u dućan	5
pijan u 4 ujutro pokušavaš se sjetiti što je ono	6
znala sam da nešto ne valja čim si dohvatio pečenu	7
luda starica iz kneza ljudevita posavskog	8
umjetnik je prislonio svoje pohabane vrtne grablje uza zid	9
na današnji dan cassius marcellus clay jr ušao je u matični ured	10
rumunjska sobarica usisavačem namješta sobu za seppuku	11
bio je taj jedan trenutak na semaforu, vrlo opipljiv	12
sjedni i u miru popuši zadnju, budi dobar	13
 MJESTO NA KOJEM SE TO OD TEBE OČEKUJE	 14
šutjeti dok ti ne iskoče konjske žile po vratu i šakama	15
napijemo se pa govorimo da smo postljudi	16
noćas smo si moje ruke i ja čestitale novu godinu	17
otvorila sam novu bocu mlijeka i pijem ju	18
zaključana pijem iz slavine nad umivaonikom, mokrim	19

eno blatnjav nokat iskopao	20
jesen se nahvatala s unutrašnje strane kože i odbija	21
ptice su digle krila i ostavile nas onoj sporohodajućoj	22
pokušavam pisati uz upaljen televizor	23
 (SAUDADE)	 24
odletjeti prvim avionom. ležati pod stropom crnim od komaraca	25
u djeziret el maghrebu neki je berber, brkajući onih šest arapskih a	26
sjediš kraj prozora i vidiš, ne pada kiša	27
netko je na prevertovoj pjesmi olovkom	28
san se spušta kao siga, siv si i oglodan	29
zagrlj me da čujem kako su padale bombe po tvome gradu	30
zašto si takav? pogledaj si oči, na koncu	31
mislim na tebe dok golim rukama pokušavam ugušiti	32
uvijek neki tekst fali	33
 DIGNI SLUŠALICU I POVJERUJ	 34
reci, što još hoćeš da napravim	35
krpu kojom sam do kasno prala	36
s neba nekontrolirano kapaju nasnimljene lutke	37
poncije pilat ulazi u billu i kupuje deterdžent i omekšivač	38

prijatelji koje imam ponedjeljkom ne žive u ovom gradu	39
ništa od svega ovog nije mi namijenjeno, ozbiljno	40
lijena sam tražiti otvarač za konzerve	41
i antonin artaud bi sakrio ruke	42
zakopala sam bowiea u unutrašnjem dvorištu zgrade	43
razgovaraš s bogom kao da nagovaraš žalosno dijete	44
SOBA ZA SEPPUKU	45
mogu ti reći da sam puno bolje nego ono	46
imaš težina na srcetu, kaže mi neki dan ciganka na izlazu	47
sjedim na prozoru i gledam u daljinu, ništa kompliciranije	48
razmišljam nekad čime se bavi biljeterka u tuškancu	49
vrata uvijek otvorena, crni kvadratić neprepoznavanja	50
roje se dani, inficirano stado koje goniš	51
jednog dana kad budemo samo mrlje na fasadi	52
puše vjetar i nosi stolnjake, hladno mi je rukama	53
lako mi je biti lošija, ne staviti prst	54
O autorici	55
Impresum	56

que vamos dizer, vicente?

CRTICE ZA CASSIUSA CLAYA

dobro si rekao, pas može izgledati
kao da će svakog trena progovoriti, ali svi znaju
da neće
trebalo ti je nekoliko sati i nešto alkohola da me pročitaš
zašto sam tako zadrta kad je u pitanju životinjsko
i nikad ne bih imala kućnog ljubimca
zašto se neću skinuti u najlonke
na nekom stepeništu
samo da ti učinim dobro
da možeš sljedećih par dana u miru tipkati
i ganjati ljude
već onim čime ih ganjaš
za stan režije i par cd-ova
nisam više sposobna ni za kakvo čudo (tišina
metastazira u rukama obgrljena koljena) nećeš me
naći na plakatu
očiju probodenih špenadlama
progutala sam
sve hladno oružje, eno ga u grlu
sanja medvjede (well, do you
punk?)
to kako pristaješ na moju tugu za koju svi drugi
misle da je zarazna, kako strpljivo puštaš
pjenu da se spusti i rolete
da sahrane farove
ne može ugasiti moje netaknute lijepe vene, njihovu
nečovječnu žudnju
za herojem, nekom prljavom špricom

preko telefona zvučiš kao da si napipala kvržicu
(usta
puna snijega, tvoje prekooceanske
oči, ni smeđe
ni posve žute. razgovarat ćemo
kad dođem) najradije bih
zarila lice u jarmushev rukav i grizla
štof, svela sve na gutanje umivanje disanje
i tako redom (postkoitalni
dim)
najradije bih se maknula
kupit ću ti usput
neku glupost, magnet za frižider ili novu
kapu za tuširanje (jednostavna si, možeš dotaknuti
baš ono što želiš dotaknuti)
vozeći se radim na žilavosti
stihova (najbolje pišem
kad sam gola, neispavana i gladna, a to nije sad, sad
ima svega): *pljusak je*
autogeni trening za siročiće. ili tako nekako.
curica u susjednom autu gnjavi staklo
babi koju je zalilo krevelji se radošću
gumenih bombona, crvenožute
flašice baby coca-cole. živa je još samo
plišana životinja na zadnjem sicu, ne znam više
čija. da sam bliže
pripalila bih joj cigaru. svi drugi na cesti misle
da putuju u cleveland

danas je bolje, ustala sam u pet i otišla u dućan
po jogurt. i naranče
sve je u redu, mislim da mi samo fali
nekog voća (to
i previše
čitam bukowskog)
prekrasna žena u redu za blagajnu kupuje bijeli ronhil
kad bolje razmislim, pojma nemam
koje ti cigare pušiš (zvuči ljepše
nego cigareta, da nije tako
ne bi je stavljao u usta) vidim samo
one zube
i filter
kako se labavo klata između (sve je poezija
djevojčica što se igra dječaka jer su joj naškodili
kolači od blata i padobranac
na dalekovodu, sasušeni skorup
s božje brade) prija ti
zgaziti palcem i kažiprstom
u pepeljaru prizor koji volim
nasmijati se
reći: ne znam
žena odlazi niz pločnik prema teslinoj (tako lijepa
sigurno nema djecu) u mrak
što se ne zna spustiti bez da nešto zgnječi
starac iza
na traku stavlja četiri zelenkaste
svinjske nožice u foliji i bananu. ja bih
da me opet malo ozlijediš

pijan u 4 ujutro pokušavaš se sjetiti što je ono
muhamed ali rekao o imaginaciji
krajičkom oka, čini ti se
možeš uhvatiti izdijeljeno truplo rijeke na putu
prema savršenstvu, tu i tamo
ispresijecano sjenom nebodera
hoćeš da vjetar
zapuše tako jako da se zanižu
i pomoćno nebo nad gradom i
nevolja iznad
zeleno se pivske boce
presijava na parketu, skoro će svanuće
poremetiti sklad između tankog zida
o koji se upireš i nenametljive
ravnine poda, digao bi se
i ispružio na madrac, pokrio
starim novinama da zaboraviš kako statistika
kaže da bogati rađaju dječake a lijepi
djevojčice, previše boli
u trbuhu da bi se smijao, šutiš
stopalom gurkaš fl ašu naprijed -
nazad, prolivena se pjena
kori na šajbi plastičnog autića
po tratini uz parkiralište već crvene cigani

znala sam da nešto ne valja čim si dohvatio pečenu
riblju glavu i pojeo joj oko (netko bi trebao
popraviti ova moja prljava usta
tisuću puta mi je rekla
i otresla ruke
o pregaču
kao da sam malo brašna)
zašto ne mogu biti kao onaj čovjek (zaboravila
sam mu ime) koji slika
sto slika godišnje? što nije u redu sa mnom?
neki to zovu ozbiljna ekološka
katastrofa (a mrlja se širi
nema nijednog mjesta na kojem bih još
mogla biti sama) što ćemo si reći?
da je pretjerivanje noći
samo ružna metafora? (prijetnja prstom
patetici, neka mi se ne približava
inače
inače ništa)
auti ravnomjerno prolaze cestom kao da je noć
dječja željeznica iz božićnog filma o crvenom vojniku
koji će ti izbiti oko. nekad mi se čini
da su svi ti zvukovi snimljeni
na traku koju pušta
netko vrlo zaigran koga nitko
ne voli

luda starica iz kneza ljudevita posavskog
obukla je ispod veste crvenu dolčevitu. vidi se
da će skoro božić. vrijeme se naglo kvari
grad se preko noći okrenuo: nad ulicama obješeni
mali svijetleći tumori
napravila sam punđu
štapićima, sad ne znam kako da se obučem
sve izgleda namješteno
(ruka kojom držim kišobran, način
na koji gledam preko zebre) starica više
da mi je cijela torba mokra (nikada me nisi
vidio u plavom, pa kako onda
možeš znati?
ne težim ja ničemu
dobro, prsti su ti ukusni
ali nisi me našao u svom ovom mesu
a kako si i mogao, bio si pijan i bio je mrak
a to je crta
nakon koje prestaješ)
odrezat ću kosu da se vide ramena
to je još jedino osjetljivo mjesto
navući zavjese
i jesti sushi
pretvarajući se da žvačem perec u ruci starice
koja sjedi na ogradi i dalje nešto više
ali već sam prešla na drugu stranu

umjetnik je prislonio svoje pohabane vrtno grablje uza zid
jedne zagrebačke galerije u zvonimirovoj
u podrumu, netko drugi je
oštrim predmetom u naslon stolice urezao
: so long marianne
(osobe su ostale kući
uspavati fantazme, iz ruku
ispustiti dijete)
tako sam umorna
gore u ćošku kraj uglate boce, cohen
hoće da mu pružim dlan (svi
pročitaju isto)
oko očiju mi se skupilo one krvi
što ju je umjetnikova žena brisala s posjetitelja
ne vidim otipkati ni OK
bilo bi dobro da konobar zavuče ruke
pod šank, iz trbuha mi
izvadi sve tvoje opuške
i poeziju, moju
sodomazo lopticu (svašta se može samo
perući čaše; biti uspješan
znači imati posao, dvoje djece i ne pisati
ništa osim čestitki i nagradnih
kupona – gotovo da kažem
naglas, ali nisi tu
to su samo neki španjolci za susjednim stolom slučajno
zalutali u moju sobu)

na današnji dan cassius marcellus clay jr ušao je u matični ured
i promijenio ime (pazi
oštar pas!
pokrij me
da zaboravim
da ne vjerujem, popravi jastuk
da ne sanjam opet kako nemaš
od rođenja noge)
ne znam što bih ti još mogla reći o sebi, voljela bih
da mi na sprovodu armenci
sviraju duduk, da me
odvezeš vlakom i prospeš
tamo gdje si htio nositi
na ramenima
našu kćer (bolje da je zovemo ali
nego lorca) preko komada snijegom
pokrivene zemlje i tvorničkim dimnjacima straga
(ni dan-danas mi nisi
spržio taj film
svašta mi nisi)
žena s kojom živim kaže: jednom sam sanjala
kako hodam po zidu kinodvorane i kroz prozor
ulazim unutra, to je
moj maksimum
ja mislim da je ta žena strašno lijepa
svidjela bi ti se

rumunjska sobarica usisavačem namješta sobu za seppuku
radio je ugašen
zamatom ranjenu ruku u maramicu noći
puštam želtaju pjesmu na kost
među tvojim rebrima, mjesec
postaje komad
kruha za noć
za nokaut.
o čemu da ti pričam, kako lako
u hotelima otvaram bocu, kako sam popodne od vladimira
kupila jedne staklene i jedne plastične naušnice
kako sam se skoro odlučila i za one treće
kako ne znam hoću li ih nositi
nije važno
ništa, postajem užasna
dan je bio lijep i to je samo subjektivan doživljaj
koji ti ne mogu bolje prenijeti
nego ovako: gledaj, mravi cure
uz prozorsku dasku prema vrećici
s čipsom, odnose ga natrag u dvorište
iz kojeg se čuje miješalica i glasan smijeh, jednostavno
zdravlje
(znaš, ono mjesto
na kojem smo oduvijek htjeli probati, ti
naftalinski kaput kakav je nosio tvoj pokojni otac a ja
trulu vjenčanicu
sad je kladionica)

bio je taj jedan trenutak na semaforu, vrlo opipljiv
prvi ovogodišnji snijeg neodoljivo je
podsjećao na scenu iz filma
u kojem glavna glumica preko lica uvijek
drži dlan (citiram
znači sada sam i ovdje)
bilo je crveno
čovjek s putnom torbom
okrenuo se da vidi ide li tramvaj
po očima mu se vidjelo da ispod
ne nosi ništa
tako me ti znaš gledati kad kažeš da sam lijepa, samozadovoljno
nagneš iz čaše kao da si mi nešto poklonio
ali nećeš da razmotam papir (i ne znaš
o kojem se filmu radi
jer sam ga izmislila)
čvrsto je stisnuo ručke
naježila sam se
sleđa se poznalo da umjesto kraljeznice
nosi mitraljez.
čizme sam otresla pred vratima (čovjek je
potrčao i ušao u trinajsticu)
za večeru su bila pečena jaja, na prognozi
nije bilo ništa o tome

sjedni i u miru popuši zadnju, budi dobar
nikakav bog, nikakve riječi što ga nadomještaju
nikakvo ništa
kosa s potiljka, tako je sad
ne silazi niz stepenice, mrak je
prljav
napravi mi meko kuhano jaje, dodaj sol
treba mi neka hrana
bez previše mirisa
učini da se ne pozna ništa osim susjedove mačke
koja se premišlja proći kraj nas
učinimo joj to (a zima se trgne pa uzme
svoje mlado među zube
nosi ga na drugu stranu kreveta)
gledaj kako mi dlanovi naglo postaju
nekako više opipljivi
nemam kud
jesmo li prešutjeli (na bedru
modri zagriz)
hoćemo li vidljivi dočekati svjetlo, nešto kao
dim u kojem pereš lice pa si čišći
nego što se predstavljaš
gutljaj kave, mekoća međunožja
ne misli o tome
idi već jednom, kako želiš.
ovdje dugo nema nikoga

MJESTO NA KOJEM SE TO OD TEBE
OČEKUJE

šutjeti dok ti ne iskoče konjske žile po vratu i šakama
spavati, izaći
iz tramvaja punog ljudi koji bi si najradije pucali u glavu
pokisnuti, pisati o onima
koji ništa ne znače
svima lagati (bijeli samuraj
diže ruke i na križanju pušta promet
u nečisti pupak
s malo votke pri dnu.
ako je bog mrtav tko je ovaj
koji otvara prozor
da izbaci grickalicom podsječene nokte na kolnik)
hoćeš li me liječiti svojom čudotvornom
svakodnevicom (šnita parizera
dvije kriške kruha, nes
od vanilije)
hoćeš li me uzeti kao da kolješ kokoš (a ono nešto u tebi
koje svima izgleda kao ništa poprima jasan
oblik hranjenja) hoćeš li
ugurati prljave prste u rupu
na mome tijelu markerom
označenu za uzimanje hostije, pretvarati se
da baš tako treba
pustiti zvijeri u kutove usana, lice mi zgužvati
u dlanu kao vlažnu novčanicu, primijetiti kako je već
jako hladno i negdje laje pas

napijemo se pa govorimo da smo postljudi
zvuči kao da ćemo se kasnije
jebati tako da prorade svi mali kućanski
aparati u stanu
i upale se svjetla, sama od sebe
dobro da još postoji utjeha
ne mogu ti ni reći koliko sam prestala voljeti
ove znojne ljude
njihov alkoholni plač
kod kuće čeka cvijet da ga zalijem
stoji na prozoru i subverzira
moju neprestanu želju
da crknem
ako ga vidiš nemoj mu reći zbog čega mu je požutjelo
lišće (istina je
samo površinska rana)
teško da još postoji živo biće toliko tolerantno
za nemilosrdan način pokazivanja
nježnosti, okreni glavu
u stranu kad me ponovo
vidiš, nemoj
tražiti ono čega nema

noćas smo si moje ruke i ja čestitale novu godinu
legle smo u snijeg ispred zgrade i ustima
dočekivale svjetla
najela sam se za sljedećih tristo dana
ostatak ću se prehranjivati
kad se ispod otopljenog
ponovo pokažu beton
i isprekidana linija za pretjecanje. hoćeš li me voditi
da je prekrijem
stenjanjem, kruhom?
posuditi mi svoje štapiće. dam ti
da dišeš
odčepljuješ duhove beskućnika
i vlažni madrac
iz kolodvorske hale, tijelo ti se stisnulo
tako da ga više stane
u misao na obezglavljeni
komad željeza za odlazak
u parafrazirani spaghetti western
hoćeš li mi pisati o noktima koje jedeš kao da su bomboni
komadićima tamnog laka što se lijepe
za zube, ljubičastom citatu umora
na jeziku, kada poližeš
tamo neku žudnjom oderanu kožu

otvorila sam novu bocu mlijeka i pijem ju
čučeći na podu, u zadnje vrijeme
postajem vidovita
vidim te kako sjediš mršavih nogu rukom
gurajući kurac prema dolje
kažem si da to na mene
djeluje nova soba – noću kad ustanem na wc
dugo tapkam po zidu pokušavajući ne vizualizirati
vrata, siluete
iza stakla sljepoočnicama pune zdjelicu
vriskom. svu energiju trošim
na stvaranje tišine (zato
toliko mlijeka) i odavde ću jednom
žlicom iskopati put, samo
kad padne mrak
prvu sam viziju imala još davno zaronivši u kadu
gledajući kosu kako se davi po površini
jedva me izvukla (na velikim dubinama napuhnuti
mjehurići dušika u krvi
buše mozak, sjećanje mi je kvrgavo
dekompresiram se
muzikom) vidim
neću ti roditi dijete i neće se
zvati Kandahar
nećemo joj davati iz tanjura

zaključana pijem iz slavine nad umivaonikom, mokrim
u bide i forsiram pjesmu, sve
svoje ružno. jednom sam puštala zmaja
i ujeo ga je jablan
s četvrtog kata su se nazirala
crvenkasta krila svijena u gnijezdo
za kaznu sam zdrobila jedno pjegavo jaje (ne mogu ih više
živa vidjeti, slijepe ljepljive ptiće
kako se legu iz tvojih košer zapešća) podmećeš
daljinski u nikolin dlan
pa žarulju
na teslinu se spušta magla
ti bi rekao, ganuće (u snu su ti kapci
odjednom mesnati, nagledao si se
svake milosti božje)
novine kažu
da je iz nečijeg dvorišta pobjegao vuk
pokušavaju ga naći dva vidovnjaka
vratila sam se iz Zone
kao dječak, nosim
tregerice i prugasti džemper, u mali džep
taman stane kondom, tako da me možeš jebati
u šupak, onda kad se prepadneš
da bismo mogli zauvijek ovako

eno blatnjav nokat iskopao
oko za savu
odavde se sve vidi
i kako teško pišem i kako gubim
dane. opet onaj pogled –
uzet ću se šakom tableta, bez čaše
za oluju pod jezikom
samo daj
sikstinski je prst dovukao mrak
za kralježnicu, na ugrijanim sjedištima
vojnici od terakote
šinama tove grad
ne osjećam vitalne organe od ovoliko formalina
vlastitog prisustva, svuda sam
i na papiru i u lampi, kojoj sam, zaboga!
progorjela sjenilo
pa izgleda kao da viče na noć
udobnije se voziti tramvajem (hrskavo
iz očiju
skriveno pod hidžab dlana)
jednostavno tako, smračilo se
tamnija sam nego što jesam, tamnija
nego što me voliš

jesen se nahvatala s unutrašnje strane kože i odbija
pripustiti stetoskop, zrnje, obrano mlijeko
bilo što u svoju pregrijanu
manu, na dnu
kade već danima
mi se ukazuju poštanske markice
endemske ptice, državnici, pomorske bitke
lijena sam za informacije, sve mi izgleda isto
laži pretvaram u praznanje
odlučujem ne slati za tobom ni pse
ni gole žene
tetoviranih butina
grickalicom otkidam komadiće voska i igram se
pedikure svjetla u prozoru, rozete će me
poklopiti skupa s paucima i poljubit će me
zid, mesija s billboarda
hladnjačom u očima
za reklamni spokoj

ptice su digle krila i ostavile nas onoj sporohodajućoj
slutnji kakva dolazi
od neispravnih semafora, dok ideš gradom
i čini ti se da je sumrak spontano
bogohuljenje
zatvorenih očiju
čuješ kako dižem suknju (oslobađam te
od grijeha)
nikada se nisi mogao orijentirati
prema užasu kojim sam utišala komad vrata
na prelasku u rame, znam
ni tada nije izgledalo
da sam gola žica
ali drugi su vidjeli, moje su riječi
pronašle sigurnije mjesto udaranja
učinit će ti se
da sam još uvijek tu, pod plahtom
stenjem da me odvojiš od hotelskog zida
zaspalom rukom, ali na nebu
sitni
crni srpovi, oblak
samoubojica
poodmaklo groblje

pokušavam pisati uz upaljen televizor (postoji nešto
jako lijepo u nepravilnostima
ove vrste) čovjek u zagasitom odijelu
otvara usta a iza leđa mu se nižu slike, mogla bi biti
neka katastrofa, isto tako
moglo bi biti i neko veselje
svejedno
izgubila sam daljinski a ne da mi se ustajati, uostalom
tako je bolje za poeziju, uvijek je dobro
ne napipati granicu između onoga što
želiš i onoga
što želiš izbjeći. onda se čini kao da si
nadišao (u tišini se jasno čuje
kako diše greška, puštam ruku
u sirovu noć
možda nešto sleti ili mi mahne susjed koji vozi
vespu ružne boje privezanu
uz rasvjetni stup. voljela bih da i mene
netko tako čeka dok ne napišem
o kineskinji koja sam kad okreneš glavu
sapetih stopala utiskujem zvijezde u mlado
neba, pa planinu
i, odjednom
sve se deformiralo) zvoní poštar
već je prvi
treba dovršiti rukopis

(SAUDADE)

*odletjeti prvim avionom. ležati pod stropom crnim od komaraca. nagađati da je
u blizini
neko jezero, ali ga ne tražiti. uopće ne izlaziti. moje sutra je
opće mjesto smočeno indigom sa zidova
o koje si uporno trljao obraze, trijebeći se
od čežnje, sve samo da ti ne duplicira
jagodice, krtu
suhoću dodira
neću da me gledaš takvu, izgrebanu
krvavim noktima dore maar
obješene pored lavaboa (možda je tukla
šnicle možda je u strahu od muha
pobjegla na plažu možda su joj se otvorile
stigme kad je prestala biti muza nigdje ne piše)
mama kaže da izgledam kao smrt
kaže neka dođem k njima, bar nekad
okolna su brda tako gumena
tako precizno poplašena fermentiranim veseljem
da se ne mogu zamisliti kako se smiješim
u objektiv dok čovjek iza rukama
radi pokret, kao
skupite se svi.
znaš i sam, uostalom, koliko toga ja ne mogu.
ovo ću ti ostaviti u zdjelici, kad se kriomice
dođeš napiti, da nađeš
u mraku će izgledati kao pjesma*

u djeziret el maghrebu neki je berber, brkajući onih šest arapskih a izgovorio
k'lb i nije bilo jasno spominje li srce ili psa
to što ni danas nema razglednice može značiti jedino
da ti je pukla špica
ili jednostavno
nemaš više što za sublimirati
zarobljen u trokut između atlantika, mediterana i sahare, prerezom kapaka
vjenčavaš okrajke svjetlosti s nepreglednom plohom
tišine, uhvaćene u crvotočinu obzora
potpuno te razumijem
za potrebe ove pjesme nazivam se travis
kupujem mandarine na akciji, hodam uz rub ceste (prsti su mi žuti
teško ću njima učiniti amen)
razgovaram još samo s taksistima, malo niže
suvaga, jedan mi je obećao
pokloniti svoj autoradio, kao mantru
za noć, kad sve one kore
polagano venu na radiatoru
i da bih te namirisala
dovoljno je doseći prekidač
i upaliti grijanje

sjediš kraj prozora i vidiš, ne pada kiša
sve što znaš
stane u jednu jedinu
negativnu definiciju – ovo ovdje nije
ono što si mislio da će biti, ali sveto
sveto preobraženje gospodnje tako radosno
masturbira u nebo nad preradovićevom
da ne mogu misliti sad o tom, gledam
brončanu dojku sestara baković
jesen je upeljala u zaprepáštena
dječja usta
pred praznom škrinjom za sladoled
zelenu od daha, još malo
i zima će nečujno
progristi prizor, kvragu
kakva je to čežnja
(mrtvorodeni trenutak)
nezarasla rana u libanonskom glasu (i fairuz je
mučila ista muzika)
ne može mi reći zašto
sve je ostalo neučinjeno
i zašto će tek neka druga, meni vrlo slična
ne znaš je, ponavljati
sjediš kraj prozora i vidiš, ne pada kiša
pa ipak
evo, žena

netko je na prevertovoj pjesmi olovkom
označio naglaske
kao da ću recitirati
a nedjelja je, kasno
i tišinu treba poput čavla zabiti u zid
da se bolje isplahne
ono ispod
odrezala sam nokte, glatko začesljala kosu
oprala lice i tijelo, izbijelila kožu
još i više
odstranila sve između sebe i parketa
u sigurnom kutu sobe
tjeram utvare tvojih ruku, koje grle
kao da su pričvršćene na konce
i samo se što prije žele vratiti svome tijelu
i čuje se pas, onaj isti koji je požderao ljubav
ljubav sama
kako laje
a ja ležim čista i pribijena, neugrijanih dlanova
na ušima
i ne želim ni čuti

san se spušta kao siga, siv si i oglodan
takvome ti ništa ne mogu uskratiti
poći ćemo u slojevitu šumu ogrnuti se
prespavati svjetlo
vani je uvijek podne
pucnjem ću srušiti žuto
pustiti ga ranjenog da se odvuče u dno debla
ne trebamo pribor, možemo i prstima
koljena su ti koščata i dobro griju dlan
ovako bih zauvijek mogla upravljati svojim životom
nećemo se vezati, trava će obrijati cestu
da ne posijedi kada je ugazimo
vidi se po kretnjama, presvući ćeš riječi
u primjerenije odijelo
nastupiti na kiši
boliš me unaprijed, spusti sjedalo
tako mi te lakše pamtiti
ruke su ti uzemljene
tvoje usne utabane
igračke umorne i raseljene

zagrli me da čujem kako su padale bombe po tvome gradu
trgale udove i ulice
češljale krvlju
prisjeti se zbog mene kako su mirisali
smrskani krovovi u sjeni velikih
krila
ja nikad nisam bila tako napuštena od života
kako si bio ti, glavom
zguranom među koljena
bez da priznaš.
sigurno nekom nedostaje ruka
nekome se više ne spava
vozi se s jedne na drugu stranu grada i dezinficira šav.
kako se zoveš kad si tamo
kako to izgleda
namjerno sakaćenje drveća u dvorištu
samo da ne podsjeća na hlad
kojim se gasilo
ljetu, potkošulje, pa onda
fatamorganu
u grozdovima smijeha
ljepoti koja se još nekad može vidjeti
slučajno kad zaspiš
rukom preko mojih rebara

zašto si takav? pogledaj si oči, na koncu
isto je voliš li me ili boluješ
od angine pektoris (guliš jabuku, režeš je na sve
sitnije komadiće
glad je način na koji se skrivamo od riječi
pod meso, samo odolijevamo
ne sjećam se da su ti prsti ikad
bili tako brzi, televizor bez tona
spuštene rolete.
susjedi su nužno zlo, gase svjetla
neizlječivo zure u mrak.
ona slika na kojoj imaš friedrichovo lice, zadnje
što sam zapamtila o budućnosti)
posjest ću svoga sina
i dati mu oguljenu polovicu
ravno iz šake
reći ću mu da su vlakovi životinje kojima je teško
ući u trag da je kiša ogoljeno
tijelo nemira da smo svi mi
zamišljeni kao kopije onog drugog
s nekom greškom, neću plakati
nekad podsjećam na tvoju ženu
nekad ti se to i sviđa, na koncu
isto je, pit ćemo
i šutjeti
neću pitati ništa

mislim na tebe dok golim rukama pokušavam ugušiti
dan, razvratnu upornost oblaka
nad armiranim skelama mrki dječaci
love u dlan
škilje da provjere dišem li
zamišljam iskrenje pod noktima, guranje
zapešća kroz kosu, miris
polovice noći (pada snijeg
ako pogledaš
vrlo visoko i zavjesom
prekriješ dno nebodera
učinit će ti se da letimo gdje
nema omče)
vidim te u snu kako vučeš korak preko livade
pune crvljive trave (nema
alternativnih krajeva) srećemo se
na rubu makove latice, ne pali svjetlo
rađam
trepćem, za kvaku je
netko privezao ostatak svijeta, možeš ga čuti
kako visi
zakapaš smrskanu ljusku jajeta u biljke, zemljom
ideš preko mojih leđa, kažeš
ljepota je jestiva, neoprostiva
smrt

uvijek neki tekst fali (poždere me dok napišem)
kasno noćas
stigla je ralica iščeprkati ga
paučjim nogama
iz velikog bijelog šuma koji je dijagnosticirala
ridokosa kardiologinja jeftinom
kemijskom. tinta je procurila
na stol. plavkasti zidovi bolnice
pustili su zvijer da se skrije
od osti.
žena koju poznajem kaže da lijepi ljudi
ne smrde jer su lijepi, zatim napikne gumenog ježa
na kažiprst i hrani psa
(neke prijatelje zovemo tako jer je jezik
jednostavno presiromašan)
poslije me pita zašto nosim periku
ne vidi da je to do izraza lica, ne do kose (svjetlo se
nagnulo nad smrtno
i nebo je napao virus zlatnim
šutom, iskočio je prozor i u njemu je pisalo
lottery winner
velikim masnim slovima) u zadnje vrijeme
često umjetno sniježi
sve završava isto

DIGNI SLUŠALICU I POVJERUJ

reci, što još hoćeš da napravim
umjesto tebe, pristavim džezvu za uskrснуće
pokvarenog slova iz natpisa hotela, što je prestalo raditi
nešto prije šest, rastjeram
japanske turiste dok fotografiraju
eutanaziju svjetla u ravnodušnom komadu
plastike (tako bi svi
trebali umrijeti, uokvireni
zlatnim)
bezizražajno lijepim licem
čovjeka koji ne zna bolje podijeliti šutnju nego novinama
praviš se da ne vidiš potpunog stranca kako pritišće
glavu o moj trbuh, kose vlažne
od nečega što će se tek desiti, zajedno ćemo
pogriješiti stanicu, pospremiti
umor misli u konveksno zatišje
stvarnosti. sve sad mogu
neredom tijela, kao vlastito
maleno dijete: ugljenovi noći se kotrljaju, sjajni
ugljenovi u duplju dana, da te unakaze
toplinom. to je dobro
ili nije, ne mogu reći
već je 4 i ruke su mi plave od registratora

krpu kojom sam do kasno prala
pod ostavila sam preko noći na balkonu
jutros je izgledala kao smrznuta utroba zatrudnjelog anđela
nakostriješena mačka u stanu ispod
prebila se na pola
i mijauknula
pišem da si kupim još malo vremena u vlastitom
prisustvu, kažem joj
(tako sam zla)
gole grane pokazuju u svim smjerovima, ptice
nije za vidjeti. samo neki golubovi
bez vratova, na jednoj nozi, premeću
crijep u srčane zaliske
jutro kao ovo
dešava se tako da djevojčice podignu dasku s klavira i odispod
mrve kekse
nekad sam i ja bila takva, danas mislim da ću
poput onog čovjeka koji plače azulejose
pa mu mailovi odzvanjaju šupljinom katedrale, skuhati sarmu
za božić, pokucati
i razdijeliti je susjedima, samo da nahranim
čudovište samilosti
i straha, u očima
ili se to zove nekako drugačije

s neba nekontrolirano kapaju nasnimljene lutke
(kiša će nas abolirati)
čuvam strpljenje za pogrešno biran broj, u spavaćici
kruh bez pekmeza
miriši na usamljenu žličicu
dođe mi
da se poistovjetim
s plavičastom svjetlošću, pozadinskim
zračenjem iz stana onih kineza preko puta
ili nečim slično neiskvarenim
stop brzojavila bih ti se da znam gdje si stop
po mraku se najbolje raspoznaju
abortirane poruke stop
na bazenu se danas utopio neki starac
i sve su one lutke padale po njemu
reci da to nije božja pravda
ljepota skoro
možda sam se i zaljubila

poncije pilat ulazi u billu i kupuje deterdžent i omekšivač
za veš s mirisom jasmina (i na daljinu
čuje vrištanje iz inkubatora u petrovoj)
vruće mu je u najlonkama
čeka semafor (poglasni
le piaf iz slušalica)
ima točno sedamstodevedeset kuna i dvadeset lipa
u novčaniku a želi
svašta
otvori žvake, razmišlja o kleinovski
plavom tunelu na kraju kojeg
čeka žena bez ruku
na prekriženim bedrima
netko joj je dljetom lupao po usnama
pa su tako privlačne
dvije starije gospođe na pločniku drže se za ruke i nešto si prisno
povjeravaju, jedna kaže:
volim bižuteriju koja izgleda.
od kolportera uzme dnevni list (kada boli
boli tako da oglušim)
s desna ga skupi corsa, poncije gleda
bijela i zelena zrnca po cesti, miris
jasmina, kako je čisto, misli
poncije, kako je
sve čisto

prijatelji koje imam ponedjeljkom ne žive u ovom gradu
ponedjeljkom netko kuca na vrata
radi tv pretplate
dođi da ti pokažem očnjake mraka iskešene uz prozor, cvijeće
povenulo u sjene na zidu
dođi onako
pregladnjelo tih
kakav si kad slažeš
ostane samo miris kade, koš za smeće i rub
umivaonika koji čvrsto
stišćeš šakama
zatječem se kako dodirujem žarulju
jer je jedino što je toplo u sobi
posuđenom rukom
smirujem u sebi crne grančice
gledam, mačak se tromo spušta niz oluk
i pretvara u duha sa sjekirom
smijemo se
navučem zavjesu i stavim cavea
inkasator broji sitniš, ima
zelene oči i nikoga
da mu na koži gasi čikove

ništa od svega ovog nije mi namijenjeno, ozbiljno
zar misliš preživjeti na hrpici
dječjeg smijeha s ćoška ili kapanju
pumpe za vodu
u staroj ulici koju sam došla posjetiti jer je dan
ionako nizašto
opet hoćeš da žmirim opet hoćeš da se pornografski
radujem, ranim jutrom kad obznane
da međunarodni letovi da fašizam mesa
da majka božja
nešto veće od nas bacilo je svoju zatrovanu
žilu kucavicu preko stvari
stavi dlan da osjetiš
ptičje u ljudima kako precizira
tugu za južnom laži
nikada mi ništa nije bilo tako suvišno kao ovo tvoje
dnevno gomilanje smisla
ovo tvoje prejedanje
mjestima kao načinom
samoozljeđivanja stranim tijelom u prolazu
odbijam gledati kako se smanjuješ
kako si tiši
i od crno-bijelih fotografija
usamljenog oblaka u obliku gljive

lijena sam tražiti otvarač za konzerve (sjećaš se? when
routine bites hard) došlo mi je reći
kako uopće nisam gladna nego samo
tražim način
da ruke uljepšam nekom običnom radnjom
isto je s riječima
prvo na što pomislim kad ti pružim
dlanove je tupi
žilet
to ne može biti dobro, toliko
si ugađati.
ono odbojno
doba noći, ne želim
uzrokovati još veće nevolje nenormalnom
ljudskom željom za malo
prisnosti
dovoljno si kažnjen
zato šake držim ispod suknje
limenka na stolu nenačeta (vani kiši
kao da netko uporno razbija telefonsku slušalicu
o zid) mrak
iz fotelje, neodređena
vlaga svakodnevice
o tome ti cijelo vrijeme pričam

i antonin artaud bi sakrio ruke, fenomenalna
gluhoća srca
ne gledaj van:
veliki plavi šleper unija papira, bol
koja to nije, sve se vidi
kroz staklenu stjenku zida, radnik
povlači spužvu, tone u sapunicu
hoću znati čime je sunce
razrovalo put u njegovim zjenicama do mjesta
za tikove
ako razumiješ
voljela bih da me ne ispravljaš kad griješim:
postoji utopija, texas
nasilje nad obzorom, žito
svečano pokršteno lijevo
i desno
postoji i ono drugo
nekad se budim u dobar dan, zaspim
pred ekranom
sutradan tražim kosti po tijelu
uzimam od sobe
ono što se lako prlja
sve neozlijeđeno

zakopala sam bowiea u unutrašnjem dvorištu zgrade
u kartonskoj kutiji
za cipele. jer poezija je trauma
govora (nećemo
o tom).
preko sam nagnula vlažnu zemlju i krpe
snijega, netko bi pomislio
da je to pas
zatrpao kost, ali nije – iskešeni roy
lichtenstein (*slashing wrists!*) rasuo je
točkice da temperira grad
crvene, žute i plave (crno i bijelo
su crno i bijelo i ne treba im pridavati
nikakvo drugo značenje)
dječak iz susjedstva koji se u tom trenu zatekao (počeli su
praznici) digao se na prste da vidi eksploziju
u njušci aviona (bol je zapravo
komplementarna znatiželji) taman
da ga dohvati točka
godinama poslije pitaju ga kako si
kaže im dobro
osim ovoga
naše se sudbine ne isprepliću, nagnem se
kroz prozor vidim ono mjesto dolje pulsira

razgovaraš s bogom kao da nagovaraš žalosno dijete
da uzme svoju igračku
i pođe za tobom
noć je podvojena ličnost na rubu grada
putuješ i putuješ i putuješ
i svjetla se uvijek iznova spuštaju na svijest
kao topli vosak
kad zaspi za vrijeme mise
masline u daljini grebu krajolik, tako se jako
želiš vratiti
tako snažno priviti uz prošlost (tvoja majka
ima čvorove
umjesto sjećanja, tvoj otac
ribe u glasu
nitko više ne može nadomjestiti onu glad
u podignutim rukama, nitko
zašiti gumb umjesto oka
na krpenoj lutki)
sjediš na stolici pred teškim morem
šetači te gledaju kao što si i ti nekad
gledao njih
s onu stranu kaveza
prodrmaš rešetke
dugo nema čuvara da posudu napuni vodom

SOBA ZA SEPPUKU

mogu ti reći da sam puno bolje nego ono
kad sam pisala
sada vozim bicikl kroz razrovane ulice
i sva sam prašnjava
stopala su mi kao u ciganke
nikud neće stići
ovih dana prišao mi je jedan
i rekao da je sanjao
kako vozi motor
pao je ali ništa nije boljelo
tako sam ga zavoljela
bacila sam fl astere u zahod
i voda ih je zagutila za štakore i rijeke
ne dižem se više, ni poštarima
ni inkasatorima ni spasiteljima duše
neka zvone
boga sam zatvorila u kutiju, doručkujem ga
svako jutro u žitaricama
zato mi je ovako

imaš težina na srcetu, kaže mi neki dan ciganka na izlazu
iz dm-a u oktogonu (nešto tako konačno
kao što su izokrenute žbice kišobrana
konstrukcija boli, tako čvrsta
da se čini kako se nikad neće raščiniti)
povratak je nemoguć, padne malo kiše
pa svejedno se riječi promoče do kosti
balončići od sapunice glasa
što se dižu
i sve je teže promijeniti
retoriku, pogotovo nedjeljom popodne
ručak je gotov, a nitko nije došao
razbiti par tanjura, umrljati zid
hranom, prosuti po parketu
sol i papar, gole šnite kruha, jednostavnim
pokretom dlana, svim prstima
povući stolnjak
biti živina.
nitko nije došao, povratka nema i nema
se tu više što za reći.
samo u sudoperu prljavo suđe

sjedim na prozoru i gledam u daljinu, ništa kompliciranije
od toga
što se čudiš
imam i ja svoje trenutke
danim već loše ispadam na slikama
objektivi su takvo čudo od slutnje
pokvarit ćeš želudac ako ti se pošaljem
a more se pjeni
paše mi biti izlizana, cijela sam
danas takva, nemam ti što pametno reći
u slušalicu, osim možda malo dahtati
ne vidim kako bismo bolje mogli potrošiti impulse
lo que eres me distrae de lo que dices
sve košta, daljina ne raspiruje
a more se pjeni
i tako dalje

razmišljam nekad čime se bavi biljeterka u tuškancu
nekad mislim da adaptira mishimu
za scenu, nekad
da u staračkom domu mjeri tlak i starce
hrani pire krumpirom
nekad nemam dovoljno mašte ni za što
vidim je iza stakla
kako trga karte
često dolazim ovdje, češće
sama nego s nekim (lakše mi je misliti
da ljudi ne vole film nego da
ne vole mene) ugase se
svjetla i zaboravim
da je vani, par metara dalje od izlaza
klizište, i još malo dalje
žalosni štand s kokicama (jedino ih n.
još kupuje
ni nju dugo nisam vidjela)
kratko se tresu zavjese dok ulaze
oni koji su zakasnili, onda se smirim
u dnu gledališta
čekam da kinooperater nešto poduzme

vrata uvijek otvorena, crni kvadratić neprepoznavanja
na licu. osjećaš se tako
prostodušno, možda bi i mogao pogoditi
traženi pojam, ali uvijek nedostaje neko slovo
i opet, zašto?
najlakše se uvjeriti da si sve to pročitao u novinama
kroz osušene grliće jagodica gledaš
na dno prstiju
trebalo bi sastrugati talog, zatamniti priču
(pa i b. je preživio na staroj slavi
sve je odnekud prepisano)
tražim pjesmu kao što se traže čiste gaćice
u hrpi neispeglanog
na koncu, higijena je bitna
u intimne se dijelove
ubrajaju i oči.
na okomito 6 netko se ištekano smije
svemir je beskonačni stereo i ne može se iskrasti
na vršcima tišine

roje se dani, inficirano stado koje goniš
pred sobom kao zadovoljštinu
ne dugujem ti više ništa, dobio si i noć s oštricom
jutra i podne zabezeknuto mrakom
ne misliš valjda da sam nešto sačuvala za sebe
svašta
dugo bismo sada mogli šutjeti nad onim što se potrošilo
a što nikad nismo imali, nagrnuti humak
od izokrenutog zoca
ne oskvrnuti se riječima
malo slobode izmjeriti žlicom
otopiti u čaši vode
kao lijek
inače ne bismo mogli ništa

jednog dana kad budemo samo mrlje na fasadi, dosadne mušice
jer nas ne mimoide šleper, mene uhvaćenu u mreži
pokrajnjih uličica
posljednjih utočišta
a tebe dok držiš volan kao da držiš kornet
i po prstima ti se cijedi
rastopljena cesta
(mislim, cronenberg
mislim, morrissey)
znaš da znam da znaš što sada mislim
i koliko se bojim, ne uvijek
samo u onom kratkom trenu hrđe
krvi, svega
i znam da ne znaš kako osjećam
da si uzaludno došao
baš ovdje, baš sada
preorati
ogromno prešućeno moga straha
svojim slatkim prstima
koje gledam lizati

puše vjetar i nosi stolnjake, hladno mi je rukama
(netko s tv-a rekao je da će zatopli
netko je opet slagao)
kad se javiš, pošalješ onaj čudan smiješak koji nitko
ne koristi, nešto
svoje vlastito
ne znaš da razumijem
konobar je ukrutio lice u izraz za nove goste
nije više ovdje, treba brzo piti
brzo otići
treba brzo sve zaboraviti
treba kako sam ti obećala, ići
slijep
pipajući
žuto treperavo svjetlo
na pješačkom prijelazu
ima već dugo
stavljam si protezu na oči

lako mi je biti lošija, ne staviti prst
na mrljicu u tvome licu
pustiti je
da se raširi i, uopće
zauzme sve što ti jesi
tako da kad sjednemo
jednom na klupu
osluškujući metasekvoju (uz zapadni
rub botaničkog
vrta, polje 45)
njezino visoko neutješno
kako hrani
noć kroz pupkovinu
poslušno svojoj okrutnosti
pružim ruku
i zagrlim tamu, to veliko polovno
koje obavija svjetlo

Antonija Novaković

Rođena 1979. u Zagrebu. Za rukopis prve pjesničke zbirke 2008. godine dobila je nagrade Goran i Mostovi Struge. Iste godine dobila je nagradu časopisa Vijenac i izdavačke kuće Algoritam za autore kratke priče do 35 godina, Prozak. Objavila je zbirku poezije *Lako mi je biti lošija* (2008) i zbirku kratkih proza *Birali ste broj koji se ne koristi* (2011). Živi i radi u Zagrebu.

Biblioteka Mali rakun

knjiga 39

Antonija Novaković

LAKO MI JE BITI LOŠIJA

© 2010 Antonija Novaković

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2010, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-7669-17-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-228-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-229-6 (PDF)

ISBN 978-953-345-230-2 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 2008.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

